למשמרת ידעיה מהו היכי דמי אילימא

דיהביה לידעיה במשמרת ידעיה הא אית

ביה לא צריכא דיהביה לידעיה במשמרתו

דיהויריב מאי מי אמרינן כיון דלאו משמרתו

הוא ולא כלום הוא או דלמא כיון דלא חזי

ליה מעיקרא לידעיה קאי תיקו בעי רבא כהנים מהו שיחלקו גזל הגר כנגד גזל הגר

מי אמרינן אשם קרייה רחמנא מה אשם

אין חולקין אשם כנגד אשם אף גזל יש אין אין

חולקין גזל הגר כנגד גזל הגר או דלמא

גזל הגר ממונא הוא הדר פשטה אשם קרייה

רחמנא רב אחא בריה דרבא מתני לה בהדיא

אמֶר רבא בתנים אין חולקין גזל הגר כנגד

גזל הגר מ"ם אשם קרייה רחמנא: בעי רבא כהנים בגזל הגר יורשין הוו או מקבלי

מתנות הוו למאי נפקא מינה כגון 🖪 שגזל

חמץ (e) שעבר עליו הפסח אי אמרת יורשין

הוו היינו האי דירתי מורית ואי אמרת מקבלי

מתנות הוו מתנה קאמר רחמנא דניתיב

להו והא לא קא יהיב להו מידי דעפרא

בעלמא הוא רב זעירא בעי הכי אפילו אם

תימצי לומר ימקבלי מתנה הוו הא לא

איבעיא לן דההיא מתנה אמר רחמנא דניתיב

להו אלא כי קמבעיא לן כגון שנפלו לו עשר בהמות בגזל הגר מחייבי לאפרושי

מינייהו מעשר או ילא יורשין הוו ש דאמר מר

יקנו בתפיסת הבית חייבין או דלמא מקבלי

מתנות הוו ותנן סיהלוקה והניתן לו במתנה

פמור ממעשר בהמה מאי ת"ש ייעשרים

וארבע מתנות כהונה ניתנו לאהרן ולבניו

[וד' יא.], ג) חולין קלג:

ַ ...ב..... יונט פייבן, ד) [נזיר כה: תמורה יח.

בכורות טו.], ה) [דף נה:], 1) [ל"ל נתמים], 1) [ל"ל

ט) [ויקרא יד], י) [במדבר ט) [ויקרא יד], י)

שמו. כ) מ"ח מחפה חמד שטן, ט ט מ ממפט ממן חלקס וגוי. רש״א, ט [דף קלג:],

הגהות הב"ח

(h) גם' אף גזל הגר אין חולקין: (ב) שם שגזל חמץ רעבר עליו הפסח וכו' האי

דירתי דקא מורים להון אבוהון ואי אמרת מקבלי:

(ג) שם יורשין הוו ואמר מר: (ד) רש"י ד"ה וזכחי וכו' בני שנה לזבח

שלמים וקדשי: (ה) ד"ה

מותר עומר דחשיב פ״ח

דחלה משנה ג דנפדה ונאכל לכל אדם היינו ונאכל לכל אדם היינו המותר מהשני סאין שלוקח

ומולים ממנו נושירים חיפה

כדאיתא במנחות פרק ר'

באשם רועה וכו׳ עולה

בשר לשם ועורה:

הגהות הגר"א

[א] גם' שגול חמן ועבר.

ישמעאל במשנה: (ו)

וחוחפחה חלה

(b)

קפט א מיי פ״י מהלכות קרבנות הלכה נוו נוז:

האנה של שו . קצ ב מיי פ״ח מהלי גזילה הלכה ו סמג :עשין עג עםין עה. קצא ג מיי׳ שם הל' ח: קצב ד מיי׳ פ״ן מהל'

בכורות הלכה יג סמג עשין ריב: קצג ה ו מיי שם הלכה

י: קצד ז מיי׳ פ״א מהל׳ ביכורים הל' א: קצה ח מיי שם הלכה ינ: יכ. קצו ט מיי שם הלכה יג: קצו י מיי שם הלכה יד:

קצח כ מיי שם הלכה טו: קצם ל חיי מייי) ם מהלכות גזילה

הלכה ח ופ"ו מהלכות בכורות הלכה יג: ר מ מיי׳ פ״ד מהלכות פסולי המוקדשין הלכה

בא ג מיי׳ שם הלכה יד:

רבינו חננאל עשרים וארבע מתנות כהונה ניתנו לאהרן ולבניו. כולן מנויין ולבניו. כולן מנויין בתוספת' חלה פי' בכלל וברית מלח שנאמר כל תרומת הקדשים ואשר ירימו בני ישראל לה׳ ירימו בני ישראל להי נתתיך לך ולבניך [ולבנותיך אתך] לחק עולם ברית מלח עולם הוא לפני ה' לך ולזרעך אתך. בפרט, חטאת שנאמר כל זכר בכהנים יאכל אותה קדש קדשים יאכל אותה חדש קדשים הוא חטאת העוף אשם תלוי ואשם ודאי שנאמר כחטאת כאשם תורה אחת להם (לכהן) [הכהן] אשר יכפר בו לו יהיה, זבחי שלמי ציבור שנאמר על שני כבשים קדש יהיו לה׳ לכהן, לוג שמן של מצורע שנאמר ולקח הכהן את כבש האשם ואת לג השמן וגר', הקיש לוג שמן לאשם, מותר העומר שנאמר ואם תקריב מנחת בכורים לה' זו מנחת העומר וכתיב וכל מנחה בלולה בשמן והרבה לכל בני אהרן תהיה איש כאחיו, וכתיב והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהז. שתי הלחם שנאמר הכהן אתם על לחם . הביכורים תנופה לפני ה׳ על שני כבשים קדש יהיו לה' לכהן, שירי מנחות דכתיב והנותרת מן המנחה לאהרן ולבניו. ארבע בירושלם בכורה שנאמר כל פטר רחם לכל כשר אשר יקריבו לה׳ בשר אשר יקויבו לד, באדם ובבהמה יהיה לך, בכורים שנאמר בכורי כל אשר בארצם אשר יביאו והניף אותם הכהן לפני ה׳ . קדש הוא (לה׳) [לכהן] על חזה התנופה, עורות קדשים שנאמר עור קי ט ב שנהוכו. העולה אשר הקריב הכהן לו יהיה. עשר בגבולין, תרומה וראשית הגז שנאמר ראשית דגנך תירשך ויצהרך וראשית גז

צאנך תתן לו, תרומת מעשר שנאמר ונתתם

ממנו את תרומת ה' לאהרן

לידעיה כדקתני בפירקין נתן את הכסף ליהויריב והאשם לידעיה יצא: ליה מדידיה דאמר לעיל גזל הגר שאין בו שוה פרוטה לכל אחד ואחד לא יצא אלמא מהבלי מתנות הוו א] דאי יורשין הוו אמאי לא ילא מאי דשבק להון אבוהון יהב להון ונראה דבחד מנהון גרסינן רבה: בבלל ופרט וכלל וברית מלח. הך שמעתא מפורש בפרק הזרוע (חולין דף קלג:): רגוד הגר. תימה אמאי חשיב גזל הגר מעשרה בגבולין

דכי היכי דאמר רבא החזירו בלילה ולחלאין לא יצא דאשם קרייה רחמנא ה"נ אם החזירו בגבולין לא יצא כדין אס: כמת מכפר מחצה. מכאן נראה דכהן אין יכול למחול כיון דהוי כפרה:

דאדעתא רהכי לא נפשה. נכלה דבנפלה מן האירוסין איירי דאי מן הנישואין ודאי מקדשה נפשה כדי שתהא נשואה לבעלה דמשום אחר מיתת בעלה לא מסקא אנפשה מלהיות נשוחה אלא מן האירוסין איירי דמקדושין אין לה שום טובה וא"ת אדם שקנה מחבירו שום דבר ונתקלקל יבטל המקח דאדעתא דהכי לא קנה וי"ל דהתם לאו בלוקח לחודיה חליא מילחא אלא כמו כן בדעת מוכר ומוכר אקנה ליה אדעתא דהכי אבל הכא דקדושין בדידה קיימא והוא אינו חושש היאך דעתה להתקדש וכן גבי מקדיש נמי בדידיה קאי וכן נותן הגזל בדידיה קאי: [וע' בתוספות כתובות מז: ד"ה שלא]

וכולן ניתנו בכלל ופרט וכלל וברית מלח וכולן ניתנו בכלל ופרט וכלל וברית מלח כל המקיימן כאילו מקיים כלל ופרט וכלל וברית מלח כל העובר עליהם כאילו עובר על כלל ופרט וכלל וברית מלח "ואלו הן עשר

במקרש וד' בירושלים ועשר בגבולים "עשר במקרש חמאת בהמה וחמאת העוף ואשם ודאי ואשם תלוי וזבחי שלמי צבור ולוג שמן של מצורע ומותר העומר ושתי הלחם ולחם הפנים ושירי מנחות וארבע בירושלים הבכורה והביכורים והמורם מן התודה ואיל נזיר ועורות קדשים יועשרה בגבולין תרומה ותרומת מעשר וחלה וראשית הגז והמתנות ופדיון הבן ופדיון פטר חמור ושדה אחוזה ושדה חרמים וגזל הגר וקא קרי מיהת מתנה ש"מ למקבלי מתנות הוו ש"מ: נתן את הכסף לאנשי משמר [וכו']: אמר אביי ש"מ כסף מכפר מחצה דאי לא מכפר הוה אמינא מהדר ליורשין מ"ם אדעתא דהכי לא יהב ליה אלא מעתה חטאת שמתו בעליה תיפוק לחולין דאדעתא דהכי לא אפרשה אמרי חמאת שמתו בעליה מלכתא גמירי לה דלמיתה אזלא אלא מעתה אשם שמתו בעליו ליפוק החלכתא גמירי לה יכל לחולין דאדעתא דהכי לא אפרשיה אשם גמי החלכתא גמירי לה יכל

שבחמאת מתה באשם רועה אלא מעתה יבמה שנפלה לפני מוכה שחין תיפוק כלא חליצה ראדעתא דהכי לא קדשה עצמה התם אגן סהרי דמינה (ויקרא זו) והקריב ממנו אחד מכל קרבן מרומה לכהן הזורק וגו': והמוכם מחיל נזיר. זרוע בשלה וחלה ורקיק וחזה ושוק של שלמים בכלל תודה הוא דתודה שלמים אקרי. והנך תרתי תודה ואיל נזיר משום דדמיין להדדי חשיב להו בחדא כדאמר בשחיטת של שנונט בפרכ שורוע⁶: ו**עורות קדשים.** עורות עולה וחטאות ואשמות אבל קדשים קלים עורותיהן לבעלים כדאמר בזבחים פרק חולין בפרק הזרוע⁶: ועורות קדשים. עורות עולה וחטאות ואשמות אבל קדשים קלים עורותיהן לבעלים כדאמר בזבחים פרק טבול יום (דף קג.). ומש״ה קא חשיב להו בהדי הנך דבירושלים למעוטי דאין נחשבים בהדי הנך דגבולים דהני עורות לא מתייהבי להו אלא בירושלים ובהדי הנך דבמקדש לא חשיב אלא הנהו דאי נפקי חוץ לקלעים מפסלי ביולא: ושדה אחווה. שהקדישוה בעליה ולא גאלה ומכרה גזבר כשהלוקח מחזירה ביובל מתחלקת לכהנים: ושדה **הרמים.** ישראל שהחרימו שדיהן: וגול הגר. נמי קרי ליה מתנת גבולין שאם נחנו לכהן המשמר חוץ לירושלים יצא ואיל אשמו יעלה לירושלים להקריב: אדעסא דהרי. דלא חיהוי ליה כפרה: חיפוק לחולין. ולא תיזל למיתה: באשם רועה. עד שיומם וימכר ויפלו דמיו לקיך המזבח עולה (0 לשם ועורה לכהנים זה מדרש דרש יהוידע הכהן בשקלים (פ"ו מ"ו) ובתמורה (דף כג:) וכל זמן שהוא תם אין יוצא לחולין לימכר לפיכך ירעה והוא מעלמו אין יכול להשתנות מאשם לעולה:

> שנאמר חלה ראשית עריסתכם חלה תרימו תרומה כתרומת גרן כן תרימו אותה ותרומה גרן לכהן היא, פדיון הבן לכהן שנאמר ולקחת חמשת חמשת שקלים לגלגלת וגו׳ ונתת הכסף לאהרן ולבניו פדויי העדפים בהם, פטר חמור שנאמר ופטר חמור תפדה כשה וגרי, שדה אחוזה ושדה החרם שנאמר והיה השדה בצאתו ביובל קדש לה׳ כשדה החרם לכהן תהיה אחזתו, וכתיב י. כל חרם בישראל לך יהיה, גזל הגר שנאמר האשם המושב לה׳ לכהן מלבד איל הכפורים וגו׳. אלו כ״ד מתנות כהונה כל המקיימן כאילו קיים כלל ופרט וברית מלח וכרי.

אך דלמא ביון דלא חזי ליהויריב לידעיה קאי. ויכול להביא אין חולקים מנחות כנגד מנחות וקרבן כנגד קרבן מלכל בני אהרן אשם מיד וליתבה לפני יהויריב להתכפר אע"פ שהכסף נתון - תהיה איש כאחיו [ויקרא ז] נפקא לן בקדושין (דף נג.) ובמנחות פרק אלו מנחות (דף עג.): יורשין. הגר הן או מקבלי מתנות גבוה הן: למאר נ"ם לגוד חמץ ועבר עליו הפסח. מימה אמאי לא פשיט היינו האי דירסי. ירושה זאת נפלה להן והרי היא לפניהן שאילו

היה הגר קיים היה זה אומר לו הרי שלך לפניך: רב זעירי בעי לה הכי אפילו אם המלי לומר מהבלי מהנות הוו הא לא מבעיא לן דהא מחנה יהיב להו רחמנא. והרי הן לפניהן: כגון שנפלו לו. לכהן: קנו. יתומים שקנו בהמות: בתפיסת הבית. כלומר נפלו להן בהמות בירושה עד שלא חלקו: הלוקת. לקח עשרה טלאים שלא נתעשרו מן השוק: פטור. ובמסכת בכורות ה מפרש טעמא: בכלל ופרט וכלל. לכל קדשי בני ישראל לך נתונים" למשחה כלל וזה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש פרט כל מתנה בפני עלמה וכל תרומת קדשים חזר וכלל והדר כתיב ברית מלח עולם הוא וגו' בסוף הפרשה (במדבר יח): כל המקיימן כאינו היים. כל התורה כולה שניתנה לדרוש בכלל ופרט וכלל וכאילו קיים כל הקרבנות שניתנה בהן ברית מלח: עשר במקדש. נאכל לפנים מן הקלעים: ארבע בירושלים. בכל העיר: ועשר בגבולים. בערי ארץ ישראל: אשם ודאי. חמשה הן . גזילות מעילות שפחה חרופה נזיר ומלורע וחד חשיב להו: אשם סלוי. בא על ספק כרת שלא נודע לו שעבר ודאי שיביא חטאת: וובחי שלמי לבור. כבשי עלרת שנקראו שלמים כדכתיב (ויקרא כג) ושני כבשים בני שנה (ד) וקדשי קדשים הן כדכתיב (שם) קדש יהיו לה׳ לכהן ונאכלים לפנים מן הקלעים: ולוג שמן של מלורע. מה שנשאר בלוג מיציקה לכף כהן של השמאלית נאכל לכהנים דתניא במנחות (דף עג.) ובזבחים (דף מד:) לכלי קרבנסח לרבות לוג שמן של מצורע דהוא נמי קרוי קרבן דכתיבש והקריב אותו לאשם ואת לוג השמן וסמיך ליה לקרא קמא בקדש הקדשים תאכלנו בויקח קרחי : מותר העומר. מנחת העומר נקמלת ושיריה נאכלים (ס) וכל המנחות קדשי הקדשים הן כדכתיב לא י (תאכל עליו חמד) וגו': ושירי מנחות. כל מנחות

הנקמלות מנחת נדבה ומנחת חוטא

ומנחת סוטה: הבכורה. בכור תם

נאכל בכל העיר. וכן הבכורים לריכין

חומה כדכתיב (דברים יב) ואכלתם

שם לפני ה' אלהיכם וגו' ואמר מר תרומת ידך [שם] אלו בכורים (מכות דף

ית): והמורם מתודה. חזה ושוק

וארבע חלות מארבע מינים שבה

חלות ורקיקין חמץ ורבוכה וכתיב

הוהות מהר"ר רנשבורג

א] תום' ד"ה למאי נ"מ וכו' דאי יורשין הוו אמאי לא יצא. עיין מהרש"א

מוסף רש"י

בכלל ופרט. נויקח קרח, לכל קדשי בני ישראל לך נתחים, והדר מפרש כל חד וחד חה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש וגו׳ . (חולין קלג: לגירסת בכלל ופרות. וברית מלח. כמינ בסיפיה ברית מלח עולם הוא, כשם שברית מלח הוא, כשם שברית מלח אינה שובתת כך זו לא תשבות (שם). כאילו תשבות (שם). כאילו מקיים כלל ופרט וכלל. שנמורה, וברית מלח. של קרבנות (שם) עשר במקדש. ניתנו להס בתוד עורה לאוכלו שם מון שולה מווכן עם (שם). וזבחי שלמי צבור. כנשי עלרת והס קדשי קדשים לאכול נעזרה (שם). ולוג שמן של מצורע. מה שנשאר מתחנותיו נאכל לנהנים, כדאמרינן במנחות (נח.) ובזבחים (מד:) לכל קרבנם דכתיב בויקח קרח לרבות לוג שמן של מצורע דקרוי קרבנם דכתיב ביה והקריב אותם לאשם ואת השמן, וכתיב בויקח קרח בקדש הקדשים תאכלנו אכולהו, לכל קרבנם ולכל מנחתם ולכל חטאתם ולכל חשיב לא חשיב מומר לא חשיב ליה בהדי שאר מנחת לבור, מפני שהיא מנחת לבור הנקמלת ונאכלת ואין לך עול בלבול (חח). ושירי מנחות. של יחיד (שם). הנאכלים ומתחלחים לכל

דמינח העיר (שם), והביכורים. אינם נאכלים אלא בירושלים דכתיב (דברים יב) לא תוכל לאכול בשעריך וגו' ואמר מר ותרומת ידך אלו הבכורים (חולין קלג:). והמורם מן התודה. חזה ושוק וד' חלות כדכתיב (ויקרא ז) והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה' לכהן הזורק וגו', מארבעת מינים חלות ורקיקים ורבוכה וחמץ, אחת מכל מין (שם). ראיל בזיר. מורם מאיל מיר, זרוע בשלה וחלה ורקיק כדכתיב בפרשת נשא שמניפין אותן, והני חד חשיב להו משום דדמו אהדדי, דתרווייהו מורם מקדשים קלים נינהו וחזה ושוק של שאר שלמים נמי בכלל זה הן והאי דנקט חודה משום דאית ביה מורם אחרינא וחנינהו לכולהו בחדא שמא

(שם). ועורות קדשים. של עולה מעולה ואשם, כדלמיע עור העולה אשר הקריב, וצמורת כהנים נמי מרבה עור חטאת ואשם (שם). ושרות קדשים. של עולה מעולה אשם העולה אשר הקריב, וצמורת כהנים נמי מרבה עור חטאת ואשם (שם). ופדיון הבן. ה' סלעים (שם). ופדיון פטר חמור. שה (שם). ועשרה בגבולין. ניתנין להם צכל ערי ישראל (שם). והמתגות. הזרוע והלמיים והקצה (שם), ופדיון הבן. ה' סלעים (שם). ובדיון הבן. ה' סלעים (שם) ובדיון הבן. ה' סלעים (שם) בדיון ה' סלע